

7.

умно и тържествено беше дигането на големия лагер. Народът от целия край беше се сипнал да гледа. Имаше хора, които бяха бъртали половин ден път през баири и чуки за да видят как и едно момче от

техния край ще замине с богатите чужденци. Най-сетне всичко беше опаковано и приготвено. Няколко коли минаха напред за да определят и изпитват пътя, но избързаха за да не дигат прахуляк върху колата на владетеля, след ксѣто се готвеха да тръгнат двадесетина конници за охрана. В тази кола, до самия владетел, щеше да пътува и Орфей.

Неговите другари и акрани гледаха завистливо от страни и от време на време поръчваха по нещо. Той гледаше безучастно и само клатеше мълчаливо глава. Той мразеше вече тези хора, които го откъсваха от родния му край, и се чудеше как ще им свири, когато душата му беше занемяла от скръб. Баща му се полакоми по богатството, но защо му е на него, на Орфея, това богатство, когато в сърцето му няма да има възторзи и радост? Но прав беше баща му — ако не беше заминал доброволно, щяха насила да го отвлекат и да го държат там като роб. А тъй все има надежда да се върне в родната планина...

И ето най-тежкия миг настъпи. Орфей се прости с родителите си и с всичките си роднини. Прости се и с всички съседы и другари. И с Дикните родители се прости. Те първи бяха дошли тук. Само Дика не беше дошла. Откак научи, че Орфей